

1

เสวียไฉเหริน

“ฮื่อ ๆ พระสนม ชะตาชีวิตของท่านช่างอาภัพยิ่งนัก มิได้กระทำความผิด แต่กลับต้องโทษประหาร โอ้สวรรค์! ท่านจงเขียนฮ่องเต้ อยู่สูงเพียงนั้น ไฉนมองมิเห็นพระสนมของข้าน้อย ฮื่อ ๆ ๆ”

เสียงคร่ำครวญน่าเวทนาปานจะขาดใจนั้นดังอยู่ไม่ห่างจากนางมากนัก ดวงตาปิดสนิทจึงเริ่มขยับซ้ายขวาอย่างกระวนกระวายใจ จนในที่สุดเปลือกตาหนักอึ้งก็เริ่มเปิดกว้างขึ้น ๆ จนสามารถลืมตาได้ปกติ พิศซาพรมองผ้าขาวที่ปกคลุมใบหน้าของนางอย่างฉงนสงสัย อะไรคือการใช้ผ้าขาวคลุมร่างของนางเอาไว้ ถ้าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของแถวบ้านนางนี่มันผ้าคลุมศพชัด ๆ

‘เฮ้ย!’

พิชซาพรใช้มืออ่อนแรงนั้นดึงผ้าดิบสีขาวนุ่มละมุนออกจากใบหน้า พบกับแสงจ้าโดยรอบแยงตานางจนต้องกะพริบถี่ ๆ ปรับระยะการมองเห็น เมื่อสายตากลับมาทำงานได้เป็นปกตินางกลับพบสตรีนางหนึ่ง ก้มหน้าก้มตาร้องไห้ปานจะขาดใจอยู่ข้าง ๆ นาง สายตางุนงงกวาดไปยังอาณาบริเวณรอบตัวนาง ภาพที่ปรากฏนั้นยิ่งทวีความสงสัยแก่นางมากขึ้นหลายเท่าตัว

‘โอ้สวรรค์ สถาปัตยกรรมจีนสวยงามมีเสน่ห์และมนตร์ขลังเช่นนี้คือที่ใดกัน! แล้วเรามาอยู่ที่นี้ได้ยังไง!’

ร่างบางของสตรีชุดขาวตั้งขึ้นอย่างกะทันหัน ทำให้สตรีผู้จุ่มอยู่กับความโศกเศร้าผวาคลานหนีไปหลายช่วงตัว แวดตาทมนเศรำกลับกลายเป็นแววตาแห่งความตื่นตระหนกเข้ามาแทนที่โดยฉับพลัน

“นายหญิงใช้หรือไม่เจ้าคะ! หรือว่าท่านคือปีศาจตนใดเข้ามาอาศัยร่างของนายหญิงกัน!” ร่างบางกระเถิบหนีไปจนสุดลานหน้าบ้านหลังเล็ก ทำให้สตรีที่แต่งตัวขึ้นเมื่อครู่ประมวลผลในสมองอย่างรวดเร็ว

‘อะไรคือนายหญิง อะไรคือปีศาจ พิษซาพร! เกิดอะไรขึ้นกับเรา!’

“จัน... แดกๆ อยู่นี่ไหน” ลำคอแห้งผากราวกับผุยผงทำให้เสียงที่เปล่งออกมามีคางราวกับผู้เฒ่าอายุร้อยปี นั้นยิ่งเพิ่มความหวาดกลัวแก่สตรีข้างกายนางขึ้นอีกเท่าตัว

“ขอน้ำให้ฉันหน่อยได้ไหม เจ็บคอจังเลย แดกๆ...” ร่างบางที่ลึนงงงอกอยู่เมื่อครู่จึงรีบรินน้ำชาใส่ถ้วยแล้วยื่นส่งให้นางอย่างกุกกูกอ หากใจหนึ่งยังหวาดกลัวต่อร่างบางที่อยู่มีใช้น้อย

“ได้แล้วเจ้าคะ นายหญิงโปรดยกโทษให้ข้าหน่อยด้วย ข้านี้กลัวท่านสิ้นใจไปแล้ว อยู่นๆ กลับลุกขึ้นมาทำให้ข้าหน่อยขาดกลัวยิ่ง” เมื่อได้ดื่มชารสชาติพอใช้ดับกระหายนั้นก็ยังคิดว่าไม่ได้ของเหลวล้างคอลดอาการระคายเคือง แม้ตัวนางจะต้องการน้ำใส่สะอาดมากกว่าก็ตาม

“ที่นี้ที่ไหนหรือ ทำไมคุณถึงมานั่งร้องไห้อยู่ข้างตัวฉันได้ละ มันเกิดอะไรขึ้น”

สิ้นสุดคำถามนั้นพิษซาพรถึงกับหงายท้องล้มตึงไปต่อหน้าต่อตา สตรีร่างบอบบาง เมื่อได้คำตอบกลับมานางคือสนมยศตำแหน่งว่า เสวียไฉเหริน เข้าวังมาได้ครั้งปีกลับไม่เคยพบหน้าค่าตาองค์จักรพรรดิสักครั้งหนึ่ง แถมยังดวงตกกลายเป็นแพะตัวอ้วนถูกใส่ร้ายจนต้องโทษประหาร โดยพระราชทานแพรขาวสามผืนให้อย่างมีพระเมตตาด้วยตำแหน่งหน้าที่ของบิดาผู้สร้างคุณความดีแก่บ้านเมือง สาวไทยใจหาญอย่างเธอเคยอ่านนิยายแนวข้ามภพข้ามชาติจำพวกนั้นมาบ้าง แต่ไม่นึกว่าวันหนึ่ง นั่นคือวันนี้ละ เธอจะประสบเหตุการณ์ที่นำอัศจรรย์ใจนี้เสียเอง

พิษซาพรนั่งนิ่งไม่ไหวติงตั้งแต่ฟื้นคืนสติขึ้นมาอีกครั้ง พร้อมกับไต่ตรองอย่างละเอียดว่าเธอไปทำอะไรทำไหนถึงได้กลายเป็นวิญญาณ

มาสร้างนางสนมผู้นี้ได้ แต่พยายามคิดจนหัวแทบแตกกลับไม่ได้ คำตอบที่ต้องการเลยแม้แต่หน่อย

เมื่อมองไปยังข้ารับใช้คนสนิทที่ยังคงนั่งเียบเป็นเพื่อนนางอย่างซื่อสัตย์ นางเคยได้ยินมาบ้างว่าในวังหลังแห่งนี้เชื่อใจใครไม่ได้แม้แต่คนเดียว หากมีคนคนหนึ่งที่น่าใจไว้ด้วยได้ นางก็คงเลือกสตรีนางนี้ เพราะนางไม่ทอดทิ้งเสวียไฉเหรินแม้กระทั่งร่างนางหมดลมหายใจ บ่าวรับใช้ยังคงอาลัยอาวรณ์ แตกต่างกับบรรดาสนมหน้าบร้อยขององค์จักรพรรดิ ป่านะนี้พวกนางคงนั่งจิบชาชมบุปผางามอย่างสบายใจที่สตรีผู้แย่งชิงความโปรดปรานจากบุรุษผู้เหนือบุรุษนั้นหายไปได้เสียหนึ่งคน และคงคิดต่อว่าจะใส่ร้ายใครเป็นรายต่อไปเพื่อกำจัดสตรีนางนั้นออกไปจากคลองจักษุของฮ่องเต้ผู้มากด้วยพระสนมชายา

“เธอชื่อว่าอะไรหรือ ฉันชื่อพิชชาพร เรียกพรเฉยๆ ก็ได้” นางแนะนำตัวพลางส่งยิ้มประจบประแจงอีกฝ่ายจนเผยรอยยิ้มสดใสเพื่อแผ่มายังนาง

“ข้าน้อยมีนามว่าเหมยอิงเจ้าค่ะ ท่านมิใช่พระสนมของข้าน้อยจริงๆ หรือเจ้าค่ะ” แววดาสดิใสเมื่อครู่สลดลงหลายส่วนเมื่อพบวาคนตรงหน้าไม่มีท่าที่เหมือนกับเจ้านายเก่าของนางแม่แต่น้อย ทำให้พิชชาพรต้องย่อตัวลงในระดับเดียวกับเหมยอิง แล้วกุมมือข้ารับใช้ไว้ อย่างแนบแน่นก่อนจะกล่าวความในใจออกมา

“ตอนนี้ฉันไม่มีที่พึ่งจริงๆ ทั้งยังไม่รู้ว่าทำไมถึงเข้ามาอยู่ในวังนี้ได้ เมื่อตื่นขึ้นมาพบกับเหมยอิงเป็นคนแรกก็หวังจะฝากเนื้อฝากตัวไว้กับเธอแล้ว ณ ที่แห่งนี้เธอคือคนคนเดียวที่จะทำให้ฉันมีชีวิตรอด คิดเสียว่าเรามีวาสนาต่อกันจึงได้พานพบเพื่อเป็นพี่น้องกัน”

แววดาสะท้อนความรู้สึกของบ่าวรับใช้อย่างเหมยอิงซาบซึ้งในสิ่งที่พระสนมของนางพูดยั้งนัก บ่าวรับใช้ใช้อย่างนางมีวาสนากับวิญญานของคนตรงหน้า แม้จะมีใช้พระสนมของนางอีกต่อไป แต่

ชีวิตในวังบ่าวรับใช้ย่อมต้องฟังบารมีของเจ้านาย หากจะให้ฝืนใจไปรับใช้พระสนมคนอื่นที่มิรู้ได้ว่าเป็นคนใส่ร้ายพระสนมของนางหรือไม่ นางคงระวนกระวายใจยิ่งนัก เออละ! เมื่อวิญญูณสตรีตรงหน้ามีจิตใจดีอยู่มิใช่น้อย นางก็จะยอมรับใช้ ชัดเกล้าความเป็นนางสนมแก่นาง นางทำได้ เหมยอิงคนนี้ก็ยอมถวายหัวรับใช้เจ้านายคนใหม่อย่างสุดหัวใจเช่นกัน

“ถ้าอย่างนั้นข้าน้อยจะรับใช้นายหญิงอย่างสุดกำลังเลยเจ้าค่ะ” แวตาสะท้ออันความเคารพ ยกย่องเชิดชูอะไรก็แล้วแต่ส่งทอดผ่านสายตามาสู่จิตใจดวงน้อยของพิชชาพร อย่างน้อยในสถานที่ที่แปลกประหลาดเช่นนี้ก็ยังมีคนที่ฟังพาและไว้ใจได้หนึ่งคน เพียงคนเดียวก็เพียงพอแล้ว

“ได้เลยเจี๊ยเจี๊ย และตอนนี้เมย์เมย์เริ่มหิวขึ้นมาแล้ว”

หลังจากที่นางได้ลิ้มรสอาหารจีนโบราณนั้นขอบอกไว้เลยว่า ข้าวเปล่าแตกต่างกับกับข้าวเพียงจึกโหนว้ออันเดียว นอกนั้นขอให้มีสิ่งจุดประกายลากข้าวลงท้องไปได้ก็กินไป อาหารหน้าตาดูห่วยแตกมาก เช่นนี้หรือทำให้คนกิน ในโลกของนางอย่างน้อยมันต้องแซ่บหนั รสชาติอีสานบ้านเฮา ไม่ก็หวานมันกลมกล่อมตามฉบับแกงกะทิของภาคกลาง พุดแล้วก็อดน้ำลายสอออกมาไม่ได้ แต่ก็ดีกว่าไม่มีอะไรให้ตกถึงท้อง อย่างบ่นให้มากความเลยพิชชาพรเอ๊ย!

เมื่อกินข้าวเสร็จเรียบร้อย นางจึงล้มตัวลงนอนใกล้ๆ กับเหมยอิงในตำหนักเย็นที่นางพินขึ้นมาตอนต้น สถานที่แห่งนี้ช่างเงียบสงัดราวกับป่าช้าวัดดอน แม่ไม้มันก็ใกล้เคียงอยู่ เพราะที่นั่นคงมีสนมชายาไม่น้อยที่ต้องจบชีวิตลง เหลือแต่ร่างไร้วิญญาณนำออกไปฝังนอกวัง ซึ่งประตูลงก็อยู่ไม่ไกล เยื้องกับตำหนักเย็นนี้เอง ช่างเป็นทำเลทองที่น่าจับจ้องทำธุรกิจโลงเย็น หากมีไฟฟ้าใช้เช่นโลกปัจจุบันนางจะคิดค่าเช่าอยู่หลายตำลึง เก็บเอากับวังหลวงนี่ละ เพราะกว่าจะหามศพนางสนม

ออกไปฝังกี่ต้องใช้เวลานานหลายวัน เกรงว่าจะมีสภาพไม่น่าดูนัก

เฮ้อ...หากเป็นเช่นนั้นกิจการโรงเย็บของนางคงไปได้ดี เพราะ
อย่างน้อยสนมนางในที่ต้องโทษประหารก็มีอยู่บ่อยครั้งจนเป็นเรื่องปกติ

พิชชาพรอนคิดเรื่องกิจการโรงเย็บไปได้สักพักจึงเผลอหลับ
ตามเหมยอิงไปเฝ้าเง็กเซียนฮ่องเต้อีกราย แต่ด้วยภูมิประเทศที่มีภูเขา
ปกคลุมโดยรอบทำให้อากาศตอนกลางคืนหนาวจับใจ สนมยศน้อย
ที่นอนกับพื้นไม้จึงควานหาผ้าห่มรอบตัว แต่เมื่อไม่พบสิ่งคลายหนาว
นางจึงฝืนลิ้มตาพร้อมก็นำเก้าอี้ตัวใหญ่มาต่อขาเพื่อกระซอกผ้าแพรขาว
พระราชทานฝืนน้อยลงมาคลี่ห่มคลุมร่างกาย

‘อืม...ผ้าแพรนี้ฮ่องเต้อาจจะพระราชทานให้นำมาห่มคลายหนาว
ก็ได้ เสวี่ยไฉเหรินคิดมากหรือเราคิดน้อยไปนะ’ พิชชาพรคิดอย่างขบขัน
แล้วล้มตัวลงนอนพลาจคลี่ผ้าห่มแบ่งปันไปยังเจี๋ยเจี๋ยที่นอนคู่คู้อยู่
ข้างๆ อย่างเท่าเทียมกัน

2

เจ้จู่สี่อไฉเหริน

“มีพระราชโองการ! เสวี่ยไฉเหรินออกมามารับพระราชโองการด้วย!”

เสียงกัมปนาทดังกึกก้องไปทั่วบริเวณทำให้พิชชาพรผู้ตกอยู่ในหลุมลวงแห่งห้วงนิทราถึงกับสะดุ้งตื่นขึ้นมารับพระราชโองการอย่างงุนงง

“สนมเสวี่ยไฉเหริน ผู้ต้องโทษประหารคดีทำคุณไสยสาปแช่งของเฮา แต่เมื่อฟื้นคืนมาอีกครั้งตามบัญญัติของสวรรค์ เราจึงประทานนามให้ใหม่่ว่าเจ้จู่สี่อผู้พิชิตความตาย ดำรงตำแหน่งไฉเหรินตามเดิมแล้วให้พำนักอยู่ในตำหนักเย็นเป็นเวลาหนึ่งปี หรือจนกว่าจะสำนึกผิดได้ เพื่อมิให้ยุ่งเกี่ยวกับฝ่ายในเราจึงประทานครว้เล็กๆ ให้ หากไม่มีเหตุเดือดร้อน แต่อย่างกรายเข้าเขตตำหนักพระสนมนางใด ถือว่าขัดพระราชโองการ ต้องโทษประหาร” ชั้นที่ส่วนพระองค์ประกาศเสียงดังกึกก้อง ทำให้พิชชาพรย่อตัวคำนับอย่างไม่สั่นหัดมากนัก

“เจ้จู่สี่อน้อมรับพระราชโองการเพคะ...เอ่อ ท่านกงกง ข้ามีข้อข้องใจอยู่นิดหน่อย รบกวนท่านตอบคำถามข้าได้หรือไม่”

สนมผู้ได้รับพระราชทินนามใหม่เขยิบตัวเข้าไปใกล้ชั้นที่ประจำพระองค์อีกครั้งพร้อมปล่อยคำถามในเชิงโยนหินถามทาง

“ถ้าไม่เหลือบ่ากว่าแรง ข้าน้อยจะตอบท่านขอรับ” นับว่าท่าทีของชั้นที่ผู้นี้ยังคงความอ่อนน้อมต่อนางอยู่หลายส่วน

“ห้ามข้ามิให้ย่างกรายไปใกล้ตำหนักของเหล่าสนมชายนางอย่างนั้นหรือ” สนมผู้ถูกพระราชทานแพรขาวสามฉีกเล็กคิ้วถามด้วยกิริยานางหงส์ผู้สูงศักดิ์ ทำให้ทรงกงกงสิ้นเกร็งขึ้นอย่างบังคับตัวเองมิได้

เขาจะกลัวนางทำไ้มกัน อย่งไรนางก็ไม่มีวันขึ้นไปอยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่านี้ได้อีกแล้ว ทรงกงกลบใจตัวเองเบาๆ พร้อมกับค้นหาโทษเสียงที่สุภาพที่สุดตอบคำถามนั้น

“ท่านเข้าใจถูกต้องแล้ว”

“แล้วข้าจะเจียดกรายเข้าไปใกล้ตำหนักเย็นได้อย่างไรเล่า หรือท่านลืมนไปแล้วว่าข้าก็เป็นพระสนมนางหนึ่งเช่นกัน” วาจา่ย้วนตอบกลับมาทำให้ชั้นที่ประจำพระองค์แอบนวดขมับเบาๆ พระสนมผู้หนึ่งใจหยอกเย้าเขา หรือนางไม่สันหัดเรื่องการตีความกันแน่

“ข้าล้อเล่นนำท่าน ขอบใจท่านมากที่ส่งข่าวตีแก่ข้า ตัวข้าเองไม่มีทรัพย์สินติดตัวจึงมอบน้ำชาหนึ่งจอกเป็นลิ่งตอบแทนท่าน หวังว่าท่านคงมีรังเกียจสนมต่ำต้อยผู้นี้” ถ้อยคำต่อมาของนางทำให้ทรงกงยกยืมออก นางกวนเบื่องลางเพื่อดูท่าทีที่มีต่อนาง ซึ่งกงผู้นี้ยังรักษาความสุภาพเอาไว้ได้ นั่นถือว่เขาเป็นคนดีคนหนึ่งทีเดียว มิหน่าถึงปีนป่ายขึ้นไปเป็นชั้นที่ประจำพระองค์ได้อย่างองอาจ ฮ่องเต้ผู้หนึ่งก็ฉลาดเลือกข้ารับใช้ยั้งนัก

“เป็นพระคุณยั้งแล้วขอรับ” เหมยอิงรินน้ำชาที่พกติดมาจากตำหนักเก่าส่งให้กงผู้นั้น พลางเห็นหัวคิ้วท่านชั้นที่ยื่นเข้าหากันนิดหนึ่ง นั่นถือว่ความพยายามประสบความสำเร็จลุล่วงแล้ว

“ข้าน้อยขอลา” เจ็งผู้สื้อไฉเหรินโบกมือเบาๆ เป็นการอนุญาตกงและผองเพื่อนจึงเดินกลับไปด้วยเสียงสี่เท้าอันแผ่วเบา

เมื่อลับร่างชั้นที่ผู้เป็นใหญ่ เจ็งผู้สื้อไฉเหรินจึงหันมามองหน้าเจี้ยเจี้ยของตนด้วยรอยยิ้มกรุ้มกรุ้ม ด้วยสมแล้วซึ่งความปรารถนาเบื่องตัน อย่งน้อยพรงุ่นนางก็ต้องได้ชุดีใหม่กับซาหอมๆ รลชาติดีกว่ซาค่างปีที่ติ่มอยู่เช่นนี้เป็นแน่

ธ ตำหนักหยางหยาง ฮ่องเต้ผู้สูงศักดิ์สวมฉลองพระองค์พร้อม

เสื่อคลุมม้งกรลี้ดำปักยกกด้วยด้วยทองคำดงามลวดลายม้งกรทำเล็บอันเป็นสัญลักษณ์เฉพาะของโอรสสวรรค์ ทำให้ผู้มองสบตาเข้าอันได้ง่ายๆ เมื่อสัมผัสถึงรัศมีแห่งความสูงส่งที่แผ่กระจายอยู่ในอากาศ

“เรื่องที่ให้ไปจัดการเรียบร้อยดีหรือไม่” พระเนตรคมตัวดมองทรงกงกอย่างหาคำตอบ ทำให้ผู้ได้รับมอบหมายกระวนกระวายใจยิ่งนัก

“เรียบร้อยดีพะยะค่ะ เพียงแต่ตำหนักเย็นไม่มีเครื่องอำนวยความสะดวกวกลักขึ้น เมื่อครู่พระสนมออกมารับราชโองการยังต้องห่มผ้าแพรขาวพระราชทานแทนผ้าห่ม เมื่อคืนอากาศด้านนอกเย็นมาก พระสนมจึง...” ทรงกงกชะงักอย่างจนปัญญาจะพูดต่อไม่รู้จักเสกสรรปั้นแต่งคำพูดให้ดูสวยหรูได้อย่างไร เมื่อคำพูดที่ติดอยู่ที่ริมฝีปากคือ ‘อนาถา’ จนน่าเห็นใจ

“ฮ่าๆ สภาพของนางคงดูมิได้เลยใช้หรือไม่ กงกคนสนิของข้าถึงทำหน้าที่ระอัครระอานยิ่งนัก” ฮองเต้ผู้มากด้วยบารมีทรงพระสรวลออกมาอย่างสำราญพระทัย นั่นทำให้ทรงกงกลอบถอนใจที่มีได้เผชิญกับแรงโทสะของพระองค์

“เมื่อครู่เจ้าบอกวาเจิงผู้สื่อนไฉเหรินถึงกับห่มผ้าแพรพระราชทานออกมารับราชโองการหรือ ช่างขวัญกล้าเทียมฟ้าเสียจริง” พระองค์กดยิ้มที่มุมพระโอษฐ์เล็กน้อยอย่างครุ่นคิด ก่อนจะออกคำสั่งกับองครักษ์ประจำพระองค์

“เว่ยหมิน เจ้าช่วยตามสืบเรื่องการทำความผิดไปเสียไปดิดิตของเฮาอีกครั้งหนึ่งอย่างละเอียด ครั้งที่แล้วมาเห็นจะจับได้พะตะตัวอันมากกว่าผู้ร้ายตัวจริงเสียกระมัง นางสนมผู้ต้องโทษประหารถึงลุกขึ้นมาทวงความยุติธรรมเช่นนั้น” สายพระเนตรทอดยาวออกไปยังป่าท้อในพระตำหนักคล้ายกับกำลังทรงคิดวางแผนบางอย่างอยู่ในพระทัย ส่วนชั้นที่รับใช้ได้แต่มองตามราชของครักษ์ที่เดินออกไปตามพระประสงค์

อย่างรวดเร็วพลางครุ่นคิดว่า พระสนมผู้นั้นโชคดีที่พ้นขึ้นมา หรือเป็น
บัญชาจากสวรรค์ให้ค้นหาผู้กระทำความผิดตัวจริงมาลงโทษกันแน่
เฮ้อ...ยังคิดยิ่งปวดหัว

“เอ่อ...แล้วพระสนมยังมีน้ำใจตอบแทนช้าน้อยด้วยชาหนึ่งจอก
พะยะค่ะ ทว่ารสชาติของชานั้นไม่เหมาะสมแก่พระสนมแม้แต่น้อย ทั้ง
เผื่อนและมีกลิ่นเหม็นหืนราวกับใบชาค้ำปีที่สมควรถูกโละทิ้งไปตั้งแต่
ต้นปีแล้วขอรับ” ถ้อยคำของทรงกงกงทำให้พระชนงดกดำขมวดเข้าหา
กันอีกครั้งหนึ่ง ใบชาแห่งค้ำปี? รสชาติเผื่อน? มีกลิ่นหืน? เป็นไปได้
อย่างไรกัน ฝ่ายในปล่อยปลละละเลยหรือมีเจตนาจะกลั่นแกล้งสนม
ยศต่ำต่อยกกันแน่ เรื่องนี้หากพระองค์มียื่นมือเข้าไปเกี่ยวข้องสักครั้ง
วังหลังคงมิสงบเสียที

“ทรงกงกง อย่างนั้นเจ้าช่วยสืบมาว่าใบชาค้ำปีเหล่านั้นที่เข้า
ประทานแจกจ่ายซ้ำรับใช้ถูกแบ่งสันปันส่วนไปที่ใดบ้าง ป่านนี้เจิ้งผู้สื่อ
นางคงคิดแข่งชกหักกระดุกเข้าในใจว่าเลี้ยงดูพระสนมยศต่ำต่อยด้วย
สภาพอนาถาเช่นนี้ แม้แต่ชายังเป็นของเก่าเก็บ เกรงว่าป่าวรับใช้
ในตำแหน่งยังได้ดื่มชาหอมระรื่นยิ่งกว่านางกระมัง” พระสุรเสียงแถม
พระสรรวลสะทอนความตื่นตันหลังจากอ่านฎีกาต่างๆ มากมายตั้งแต่เข้า
เรื่องของนางคงคลายโหศะที่มีต่อฎีการ้องเรียนเรื่องไม่เป็นเรื่องเช่นนั้น
ไม่มากก็น้อย

“ข้าจะออกไปเดินเล่นในสวนห่อ เจ้ามิต้องติดตามข้าเป็นเงาตามตัว
จงไปทำงานที่ได้รับมอบหมายเสีย” จากนั้นพระองค์จึงโยนม้วนฎีกา
ลงบนกองที่อ่านแล้วเรียบริ้วพร้อมเดินเข้าไปหลังม่านโปร่งสีดำสลัก
ลวดลายมังกรท่าเล็บสีทอง สร้างความน่าเกรงขามแก่ทรงกงกงทุกครั้ง
ที่เห็น

เมื่อหมดธุระหน้าที่ของเขาต่อฝ่าบาทแล้ว ทรงกงกงจึงสั่งงาน
ขันทีรับใช้อีกสามคนให้อยู่ถวายเป็นการรับใช้ฝ่าบาทอยู่ในตำหนัก ก่อนที่

ตนจะออกตามสืบเรื่องราวโบราณเก่าแก่ที่เป็นประเด็นขึ้นมา และเป็นอีกครั้งที่เขารู้สึกว่าเจิ้งฝูสื่อไฉเหรินผู้นี้โชคดียิ่งที่ฝ่าบาทสนพระทัยเรื่องราวของนาง นางคงดีใจมากแน่ๆ หากรู้ว่าบ่ายนี้นางจะได้รับของพระราชทานระดับเดียวกับสนมชั้นก๊วยเพี้ยนไปเท่านั้นที่จะได้รับ

“พระสนมเจิ้งฝูสื่อไฉเหริน ข้าน้อยหม่ากงกงขอรับ” เสียงขันทีน้อยวัยรุ่มร่ามเรียกนางอยู่หน้าตำหนักเย็น ทำให้เจิ้งฝูสื่อเดินออกมาต้อนรับขบวนขันทีขบวนเดียวกับเมื่อเช้า ขาดเพียงหัวหน้าใหญ่เท่านั้น นางจึงตระหนักได้ว่าตำหนักเย็นที่เงียบเหงาดั่งป่าช้าวัดดอนกลับกลายเป็นตลาดนัดเปิดท้ายขายของเมื่อขบวนช่างหลายหมู่ของสำนักพระราชวังเพิ่งเข้ามาสร้างครวให้นาง ทั้งยังเคาะโป๊งป้างอยู่ด้านหลังในขณะนี้

“มีธุระอะไรกับข้าหรือท่านหม่ากงกง” เจิ้งฝูสื่อไฉเหรินเดินออกมาต้อนรับพวกเขาทั้งยังห่มผ้าแพรขาวพระราชทานกันหนาวอยู่เช่นเคย คงมีมีผู้ใดกล่าวกระทำเฉกเช่นนางอีกแล้วในทั่วแคว้นนี้

“ฝ่าบาทรับสั่งให้นำชุดใหม่ที่อบอุ่นมามอบให้แก่ท่านขอรับ ทั้งเครื่องนอน แล้วยังมีชาดอกท้อพันปีที่พระองค์ทรงเก็บดอกท้อมาทำชาด้วยองค์เองมาประทานให้ กระทบ่อมต้องขอซาแห้งค้างปีนั้นคืน คงเป็นการจัดสิ่งที่ผิดพลาดของห้องเครื่อง โปรดอภัยด้วย”

เจิ้งฝูสื่อช้อนกิริยาเบิกตาโตด้วยอาการกัมหน้ำ แล้วนำมตัดใบหูอย่างเอียงอายพร้อมกับบั้นหน้าใสซื่อโต้ตอบขันทีน้อยอย่างเกรงใจ

“ลำบากท่านแล้วหม่ากงกง ฝ่าบาทช่างพระทัยกว้างขวางยิ่งนัก บารมีของพระองค์แผ่มา ยังสนมต่ำต้อยเช่นข้าก็ถือว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณมากแล้ว ทั้งพระราชทานชุดใหม่แล้วยังช้ำชั้นเลิศเหล่านี้อีก ข้า...ข้าซาบซึ้งยิ่งนัก”

นางซุกซบใบหน้าบนไหล่ของสาวใช้คนสนิท กิริยาล้นไหวน้อยๆ นั้นทำให้หม่ากงกงสงสารนางจับใจ หากนางผู้นี้ไม่ฟื้นขึ้นมา ร่างนางคง

แหวกสลายอย่างไม่เป็นธรรมชาติ บัดนี้ฝ่าบาทมีรับสั่งให้สืบสวนพลิกคดีใหม่อีกครั้ง เมื่อได้ผู้ร้ายตัวจริงสนมยศล่างอย่างนางคงได้รับการเลื่อนยศปลอบใจอยู่หลายชั้น นั่นคือเรื่องจริงของวังหลัง ยศของสนมมีชั้นมีลง อย่าได้ริอ่านทำตัวเหิมเกริมกับสนมยศต่ำ เพราะวันใดวันหนึ่งที่นางขึ้นไปอยู่บนที่สูงส่ง ชั้นที่ยศต่ำต้อยเช่นพวกเขาจะสะท้อนกันเป็นแถบๆ ท่านทรงกงกงได้กล่าวไว้

ส่วนเจิ้งผู้ส่อใจเหรินตัวดีที่หม่ากงกงเข้าใจว่านางร้องไห้เสียใจ กลับแอบยิ้มอย่างมีเลศนัยในแผนการเรียกร้องความสะดวกลสบายของตนเอง เดิมทีนางคิดว่าของพระราชทานคงจะมาในวันพรุ่งนี้ตอนเช้า มิคาดคิดว่าจะมารวดเร็วในตอนบ่ายของวันนี้ ฝ่าบาทคงกลัวว่านางจะสาปแช่งพระองค์จนเลยไปถึงตระกูลของพระองค์กระมัง

เฮ้อ...ผู้ชายฆ่าได้แต่พยายามไม่ได้ มิว่ายุคไหนสมัยไหนก็ยังคงเป็นเช่นนี้มีเปลี่ยนแปลง

“ข้าซาบซึ้งในน้ำพระทัยของฝ่าบาทยิ่งนัก และท่านด้วยหม่ากงกง ข้ามิรู้ว่าจะตอบแทนท่านเช่นไรดี มีเพียงแต่ชาล้าค่าที่ตอบแทนท่านได้ แต่มันยังมีปัญหา...อยู่นิดหน่อยเท่านั้น”

น้ำเสียงน่าสงสารกอปรกับสายตาหม่นเศร้าทำให้หม่ากงกงและพรรคพวกเริ่มร้อนใจ อะไรทำให้พระสนมงามพิสุทธ์ดูก้านหลิวทุกซี่ใจถึงเพียงนี้

“มิเหตุใดหรือพระสนม หากข้าน้อยช่วยได้ก็จะช่วยท่านนะขอรับ” เหวินกงกงที่นั่งเสียบดูท่าทีของพระสนมตอบได้กับหม่ากงกงอยู่พักใหญ่ถามขึ้นอย่างข้องใจ

“ข้าและนางกำนัลมิรู้ว่าจะชงชาชั้นเลิศให้มีรสชาติดีและกลิ่นหอมหวานได้อย่างไร” คำตอบที่ได้รับจากปากของพระสนมทำให้เพื่อนพ้องชั้นที่กลิ่นยืมจนสุดกำลัง พระนางช่างใสชื่อประดุจกิงหลิว ยามเช้าเสียจริง แน่แน่นอนว่าเรื่องเช่นนี้ชั้นที่รับใช้เช่นพวกเขาต่างได้รับ

การฝึกฝนจนชำนาญ

เมื่ออรจนครวีพระราชทานเสร็จสมบูรณ์เวลาก็ล่วงเลยไปหนึ่ง
กัณฐูปพอดี เจิ้งผู้ลี้ภัยตั้งวงคุยกับชนที่หิ้งสามอย่างสนุกสนาน แม้
ในตอนแรกพวกเขาจะเคร่งกฏระเบียบต่างๆ อยู่ก็ตาม แต่ต้องพ่ายแพ้
แก่ลูกตื้อของนางจนยอมเล่าเรื่องส่วนตัวจำพวกบ้านเกิดและครอบครัว
ของตน ทำให้นางรู้ว่าชนที่เหล่านี้เป็นถึงบุตรขุนนางใหญ่โต บ้างก็เป็น
บุตรของบัณฑิตที่ยอมอุทิศชีวิตปรนนิบัติเจ้านายชั้นสูงทั้งหลายในวัง
แทนการสร้างครอบครัวและสืบสายสกุลของตนเอง

“อืม...ชาดอกท้อพ่นปีของท่านหม่ากงช่างเลิศสยงนัก” เมื่อ
ครวัสร้างเสร็จ เมฆแรกคือซา และผู้ประเดิมทำครวัหาใช่แม่ครวัไม่
แต่เป็นชนที่ประจำพระองค์หิ้งสามของฮ่องเต้ที่ผลัดกันส่งถ้วยชาเลิศรส
ให้นาง ด้วยไม่มีใครโดยอมกัน ช่างเป็นศึกแห่งศักดิ์ศรีของชนที่ท่าหนัก
หยางหยางเสียดจริง ส่วนนางกับเหมยอิงน่ะหรือ ลากปากเบาๆ ค่ะ มีคน
ชงชาเลิศรสให้หิ้งที่ เราก้เป็นฝ่ายรอชิมน่ะสิ ถึงจะขึ้นชื่อว่าเป็นสวรรค์
บนดิน

“อย่างนั้นพระสนมลองชิมชาของข้าหน่อยดูเถิด” เหวินกงส่ง
ถ้วยชาให้นางอย่างเอาใจ แม้แต่เหมยอิงยังมีโอกาสชิมชาของชนที่หิ้ง
สามท่านเช่นกัน

“อืม...รสเลิศยิ่ง ชาของท่านกลิ่นหอมติดปลายลิ้นทีเดียว ใบชา
ชนิดเดียวกัน หากเปลี่ยนวิธีชงกลับได้กลิ่นและรสชาติต่างกัน เสมือน
เจ็ดวันในหนึ่งอาทิตย์ที่ต่างกันไป”

นางหลับตาพริ้มกำชาบกับรสชาติในาที่นั้น พลันชนที่คนที่สาม
ชงกก ก็ยื่นชาถ้วยที่สามส่งให้นางได้ลิ้มลอง เมื่อน้ำชาสัมผัสกับ
ปลายลิ้นเรียว ดวงตาของนางก็เบิกกว้างขึ้นอย่างตกใจ หากสถานที่
แห่งนี้คือสนามแข่งขัน ชาถ้วยนี้คงชนะเลิศนอกจากกลิ่นติดปลายลิ้น
และปลายจมูกเมื่อสูดดมแล้ว รสชาติยังผสมผสานระหว่างความขม

ของใบชาเข้ากับความร้อนของน้ำลูกท้อที่ท่านชงกงบีบคั้นอยู่เมื่อครู
เพิ่มรสชาติและความหอมหวานแก่ชาถ้วยนี้ขึ้นอีกเท่าตัว

“ช่างวิเศษยิ่ง! รสชาติดั่งน้ำทิพย์สวรรคต ชาของท่านเลิศรสยิ่งนัก
จนข้าเริ่มหนักใจอีกแล้ว” ถ้อยคำอันสร้างปริศนาหัวใจแก่เหล่าชั้นที่ทำให้
พวกเขารู้สึกไม่สบายใจอีกครั้ง

“ท่านหนักใจสิ่งใดหรือพระสนม หากข้าน้อยช่วยได้จะช่วยอย่าง
สุดความสามารถ”

“ข้าเกรงว่าจะไม่มีโอกาสได้ลิ้มรสชาติชั้นเลิศเช่นนี้อีกนะสิ ข้าอยู่ใน
ตำหนักเย็นจะมีผู้ใดเข้ามาให้ความสนใจ ทั้งยังออกไปขอของอร่อยจาก
โรงครัวก็มีได้ เหมยอิงทำได้เพียงแต่กับข้าวธรรมดาสามัญเท่านั้น” นาง
กะพริบตาปริบๆ อย่างน่าเห็นใจ ชั้นที่ทั้งสามจึงมองตากันแล้วพยักหน้า
รับอย่างปลงใจ

“ข้าน้อยจะผลักดันมาชงชาและทำอาหารแก่พระสนมเองขอรับ
อย่าได้กังวลไป ท่านมีจิตใจเมตตา ข้าน้อยจะมีลืมนบุญคุณของท่าน
เช่นกัน”

“เมตตาอะไรกัน พวกท่านต่างหากที่เมตตาสนมผู้กระหายอย่าง
ข้า หากไม่มีพวกท่าน ข้าจะมีโอกาสชิมชาเลิศรสเพียงนี้หรือ”

นางแจกจ่ายรอยยิ้มให้แก่ชั้นที่ทั้งสามอย่างเท่าเทียม จนหนุ่มน้อย
ในร่างชั้นที่ถึงกับเขินอายหน้าแดงเป็นแถบๆ ‘ชั้นที่น้อยเอ๋ย พวกเจ้า
ติดบ่วงของข้าแล้ว ข้าจะได้มีของอร่อยตักถึงห้องวันละสามเวลา คงต้อง
ขอบพระทัยฝ่าบาทที่คัดเลือกชั้นที่คุณภาพเหล่านี้มารับใช้’ ซึ่งนาง
ก็แอบเกอษฐ์พวกเขาเข้าพรรคของตนเองอย่างหน้าด้านมียายฟ้าอายดิน
เช่นกัน

“มันผิดกฎอยู่นะพวกท่าน ที่จะมารับใช้นางสนมยศต่ำเช่นข้า”
นางทักท้วงเล่นตัวจนพองามอีกนิตหนึ่ง

“ตำหนักเย็นแห่งนี้ฝ่าบาทห้ามผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องอย่างกรายเข้ามา

เด็ดขาด ส่วนพวกเราได้รับอนุญาต เราจะผลัดเปลี่ยนมารับใช้พระสนม
ย่อมเป็นเรื่องปกติ ไม่มีผู้ใดรู้หรือกว่าพวกเราเข้ามาทำอะไรในนี้”

เจ้ิงผู้ลื้อยืมจนตาหืออย่างดีใจพร้อมกับจิบซาเพิ่มอีกอีกหนึ่ง

“ใครว่าไม่มีผู้ใดรู้ว่าพวกเจ้าแอบมาอยู่งานในนี้!”

เสียงกัมปนาทดังขึ้นอีกครั้ง จนบางครั้งเจ้ิงผู้ลื้อก็ไมเข้าใจว่าที่นี้
ทำไมคนต้องมาขึ้นตะโกนในตำหนักของนางด้วย เจ้ียบเป็นป้าชั่ววดอน
เยี่ยงนี้ แค่พุทธธรรมดาสามัญก็ได้ยื่นไปย้งคร้วหลังตำหนักแล้วกระมัง

“ท่าน!” ชั้นที่ทั้งสามหน้าซิดเมื่อรับรู้ว้าใครยื่นเท้าประตุตำหนักเย็น
ด้วยทำที่หน้าเกรงขามแพ้อิส้งหารอ่อนๆ มาทิมแทงร่างพวกเขาจน
เลือดซิบ

“ข้าองค์รักษ์คนสนิของฮ่องเต้ นามว่าเว่ยหมิน พวกเจ้ารีบกลับ
ตำหนักหยางหยางบัดเดี๋ยวนี้ ฝ่าบาทกำลังตามหาตัวพวกเจ้าอยู่ ช่าง
ไม่รู้งานกันเสียจริง!”

ดวงตาคมดุดัดมองชั้นที่น้อยทั้งสามที่กลายเป็นทวงเป็นทวงน้อย
ไว้แต่ยงสา พวกกันทำความเคารพนางอย่างลวกๆ พร้อมคลานออกนอก
ตำหนักเย็นไปอย่างทุลักทุเล เหลือเพียงนาง! เหมยอึงก็หายไ้เช่นกัน!
หวังว้าองค์รักษ์ออกผาย ไ้ไหล่ฝั่ง หน้าตึงเบรียะคนนี้คงไม่ฆ่านางทั้งกระมัง
นางยังเป็นนางสนมอยู่นะ!

3

องค์กรักษ์หน้าปาน

6 จึงผู้สื่อโง่เหรินริบวางถ้ายชาตดอกท้อสูตรพิสดารของซุงกงลงอย่างจนใจ ทำที่ของนางนั้นแลดูแถมซ้อยอ่อนโยนราวกับกึ่งหลิวต้องลมในฤดูลู่ซุ่น หากในใจของนางกลับตรงกันข้ามกับกิริยาภายนอกยิ่งนัก เพราะนอกจากจะอกสั้นขวัญแขวนแล้ว ยังต้องคอยระวังท่าทีมิให้ตื่นตระหนกจนกลายเป็นเรื่องตลกแก่องค์รักษ์ผู้นี้

“ท่านองค์กรักษ์เว่ยหมิน ท่านได้รับอนุญาตให้เข้ามายังตำหนักของสนมเยี่ยงข้าแล้วหรือ ถึงแม้ข้าจะตำต้อยหากยังดำรงตำแหน่งสนมของฮ่องเต้ การกระทำของท่านมีขึ้นชื่อว่าล่วงเกินคงไม่มีคำใดเปรียบเทียบได้” ประโยคยาวที่สุดที่นางคิดจะตอบโต้กับองค์กรักษ์จอมเย็นชาผู้นี้หลุดออกไปจากปากได้ นางก็ต้องลองดูปฏิกริยาโต้ตอบของคนตรงหน้าว่าจะแตกต่างให้ตนเองอย่างไร

“ทูล...พระสนม ข้าได้รับอนุญาตให้เข้ามายังอาณาเขตตำหนักเย็นเพื่อดูแลความเรียบร้อย ทั้งยังควบคุมท่านมิให้ยังกรายออกนอกเขตพระตำหนัก หรือว่าท่านลืมไปแล้วว่าท่านมิได้สูงส่งเช่นเดิม หากมีฐานะเป็นดั่งนักโทษคนหนึ่ง”

นางลอบมองใบหน้าของบุรุษตรงหน้ากลับพบว่าเขาเป็นบุรุษรูปงามทีเดียว แต่น่าเสียดายที่มีปานแดงพาดอยู่บนแก้มฝั่งซ้าย แม้จะดูเหมือนเป็นตำหนิ หากลองมองดูดีๆ แล้วนางกลับคิดว่าปานนั้นช่วยส่งเสริมใบหน้าให้ดูคมเข้มขึ้นอีกเท่าตัว อ้อ! แล้วยังมีสิ่งที่เป็นตำหนิอีกสิ่งหนึ่ง นั่นคือวาจาโอหังที่หน้าตบสั่งสอนนั่นเอง!

“ข้ามักล้าๆ เหตุใดท่านถึงคิดว่าข้าจะกระทำเรื่องโง่เขลาให้ตนเอง

เดือดร้อนกันเล่า องค์กรฯเช่นท่านถือโอกาสในโซคร้ายของข้ากล่าววาจา
โอหัง ทั้งยังดูถูกข้าอีก ท่านมิดิดว่าตนกำลังดูถูกช่องเต้ไปด้วยหรือ”

นางตีหน้าชื่อตอกกลับบุรุษผู้มีปานแดงอย่างไม่เกรงกลัว ผู้ใด
ดูถูกนางสนมเท่ากับดูถูกช่องเต้ที่เลือกสตรีเบาปัญญามาเป็นสนม แม้
จะเป็นเรื่องจริง หากหาใช้เรื่องที่สมควรพูด นั่นถือว่าคนผู้นั้นก็ไร้สมอง
ตรึกตรองความคิดความอ่านเช่นกัน!

“हींๆ ข้าคงต้องเริ่มมองท่านเสียใหม่ด้วยวาจาลดเลี้ยวหลอกด่า
ข้า ทั้งยังมีความสามารถหลอกใช้ชั้นที่ให้ชงชาแสนอร่อยให้ ช่างน่านับถือ
ยิ่ง” เว่ยหมินประสานมือระดับอกการระนางอย่างลือเลือน เจิ้งฝูลือ
ไฉเหรินก็ไม่น้อยหน้า ตีหน้าชื่อตาใส ย่อตัวทำความเคารพกลับด้วย
ที่ทันทันนั้สั้ ทำให้องค์กรฯหนุ่มกระตุกยืมหนึ่งครั้งบนใบหน้า ดูท่า
เขาคงต้องมาต่าหนักเย็นทุกวันเพื่อลับฝีปากกับนางกระมัง ถือเป็นการ
ผ่อนคลายได้อีกวิธีหนึ่ง

เขาเดินผ่านหน้านางมานั่งแทนที่ที่นางเพิ่งลุกมา ทำให้เจิ้งฝูลือ
ตระหนักได้ถึงสำนวนไทยเก่าเก็บว่า ‘ลูกแล้วเสียแม่’ ที่นำมาล้อเล่นกัน
ว่า ลูกจากที่หนึ่งแล้วกลับโดนคนอื่นนั่งแทนที่อย่างหน้าด้านๆ สายตา
พิฆาตส่งให้เขาราวกับส่งใบมีดนับพันทิ่มแทงเขาให้เป็นผง หากคนตัวโต
ยังมีสะตั่งสะเทือน ทั้งยังหน้าด้านยกถ้วยชาของนางขึ้นจรดริมฝีปากและ
กรอกซารสเลิศลงท้องอย่างมิเกรงใจนาง! มันท่าด้านหน้าทนเกินไปแล้ว!

“ท่าน!” เจิ้งฝูลือไฉเหรินมองการกระทำอันอุกอาจนั้นอย่าง
ตกตะลึง พร้อมกับก่นด่าในใจ แม้แต่ช่องเต้ยังไม่จับซาถ้วยเดียวกับ
นางสนมเลย แล้วเขาขวัญกล้าเทียมฟ้ามาจากที่ใด ถึงบังอาจกระทำการ
ล่วงเกินนางราวกับสตรีชั้นต่ำเช่นนี้

“บังอาจยิ่งนัก! ท่านไม่คิดว่าการกระทำของท่านเป็นการล่วงเกิน
ข้าบ้างหรือ” เจิ้งฝูลือที่ตอนนีเ้โทะสะท่มทั้นจนบันดาลให้ใบหน้าของนาง
แดงกำซับสีเลือด

“จิตสนิท” เขาวางถ้วยชาลงกับโต๊ะไม้พร้อมกับถอนหายใจออกมา ด้วยท่าที่ย้วยวนกวนโทสะ กิริยาเช่นนั้นยิ่งทำให้สีพจรของนางเต้นแรงขึ้น เกรงว่าเส้นเลือดบนขมับของนางจะปริแตกเสียก่อนเพราะท่าที่อันโอหังเยี่ยงนั้น

“เจ้า! นั่นคือซาเลิครสที่ฝ่าบาทประทานให้แก่ข้า เจ้านั้นมีตาแต่หามีลิ้นรับรสที่ถูกต้อง จงดื่มชาแห่งค่างปีไปเถิดจึงเหมาะสม!” นางพยายามควบคุมตนเองไม่ให้เต้นไปตามที่เขาดูต้องการมากนัก แม้จะหลุดโทสะออกไปมากแล้วก็ตาม

“จริงหรือ โอ้หยา! หากข้าพูดออกไปคงเป็นการล่วงเกินน้ำพระทัยของฮ่องเต้เสียแล้ว เฮ้อ...ข้าต้องขอตัวก่อนนะพระสนม ป่านนี้ฝ่าบาทคงตามตัวข้าอยู่ อ้อ! ท่านอย่าลืมว่าข้าจับตามองท่านอยู่ พระสนมไหว่ว่านขันที่รับใช้ของฮ่องเต้บ้างคงไม่เป็นไร หากเรียกใช้ตามใจชอบถือว่าผิดกฎ ท่านคงมิอยากถูกลงโทษหนักกว่านี้กระมัง นี่ก็พำนักอยู่ในตำหนักเย็นแล้วเพื่อให้ท่านได้สำนึก”

‘เจ้าตาข้า! แก! ไอ้องค์กรข้าหน้าปาน! ปีศาจจึงจอกหน้าตาย! อย่าให้มีโอกาสที่เจ้าผิดพลาดสะดุดทางตนเองล้มบ้างนะ ข้าจะคอยกระเท็บข้าให้จ้มดินเสียเลยทีเดียวนะ!’

“ขอบคุณในคำแนะนำ ข้าสำนึกอยู่ทุกวันในความผิดที่ข้ามิได้ก่อ จนต้องลำบากอยู่ในตำหนักเย็นเช่นนี้ ท่านต่างหากที่ต้องสืบความหาตัวคนร้ายตัวจริงมารับโทษ อย่างไรก็ตามก็ต้องลำบากท่านแล้ว ที่ต้องทุ้มเทเพื่อให้ข้ารอดพ้นจากบ่วงความทุกข์เช่นนี้”

นางย่อตัวขอบคุณอย่างเสสเร้ง ทั้งยังกล้ำกลืนความแค้นต่อบุรุษตรงหน้าลงท้องเพื่อตีหน้าซื่อได้อย่างแนบเนียน แล้วยังตอกย้ำถึงสถานะของคนตรงหน้าว่าตนเองมีหน้าที่สืบสวนตามพระบัญชา หากใ้มาระรานนางที่ขึ้นชื่อว่าเป็นสตรีของฮ่องเต้เช่นนี้!

ท่าที่กตัญญูลงที่มุมปากของเขาช่างย้วยวนโทสะของนางเป็นครั้งที่

ร้อย ก่อนจะเดินหายไปจากตำแหน่งเย็นของนางอย่างรวดเร็ว เมื่อ
 อารมณ์ของนางคงที่แล้วจึงนั่งทบทวนสิ่งที่ได้โต้ตอบกับองครักษ์ผู้
 ได้ใจความหลายประการ ทั้งตักเตือนนางเรื่องเรียกใช้คนมั่วซั่ว แต่จะ
 โทษนางได้เช่นไร ในเมื่อพวกเขาขึ้นอาสามาเอง

และนางยังได้รู้อะไรดีๆ อีกว่า การที่นางอยู่ในตำแหน่งนี้
 ยังมีคนคอยตามดูอยู่ทุกฝีก้าว หากจะกระทำการสิ่งใดให้ระวังตัว นาง
 จึงสับสนกับท่าทีของบุรุษปานแดงผู้นี้ยิ่งนัก ว่าเขามาที่นั่นนอกจากเข้ามา
 ขับไล่ชั้นที่แล้ว ยังมีเจตนาห้ตักเตือนนางอีก เขามาดีหรือ
 มาร้าย หรือเพียงแค่มารแสดงตนแก่นางเท่านั้น เรื่องนี้คงต้องใช้เวลา
 ขบคิดอีกยาวนานให้ละเอียดถี่ถ้วน แต่ต้องยอมรับว่าวินาทีที่เขายก
 ถ้วยชาขึ้นจิบ หัวใจของนางกระตุกไปวูบหนึ่งตั้งลมพัดผ่านแล้วหายไป
 ซึ่งนางก็สรุปเอาว่าคงเป็นเพราะตกใจกับการกระทำอันออกนอกใจของเขา
 เท่านั้น เห็นทีนางคงต้องเขียนจดหมายร้องเรียนองครักษ์ผู้นี้ต่อฝ่าบาท
 เสียบ้าง มิเช่นนั้นคงเหิมเกริมกำเริบรังแกนางเพื่อความสนุกสนาน
 ส่วนตัวไม่มีที่สิ้นสุดเป็นแน่!

6 ๖ ชั่วโมงต่อมา ตำแหน่งหยางหยางเกิดเรื่องวุ่นวายแต่เช้า เมื่อมี
 จดหมายลับจากนางสนมผู้ต้องโทษกับบริเวณอยู่ในตำแหน่งเย็น ใจความ
 เขียนร้องเรียนองครักษ์เว่ยหมินที่สร้างความรำคาญใจแก่นาง

“ฮ่าๆ ๓ นางช่างขวัญกล้าเทียมฟ้าเสียจริง! ถึงกับเขียนจดหมาย
 ร้องเรียนองครักษ์ส่วนพระองค์ เว่ยหมิน เจ้าไปทำสิ่งใดระคายใจนาง
 กันเล่า” พระสุรเสียงเจือขบขันตรัสถาม ทำให้เว่ยหมินผู้มีปานแดงบน
 แก้มขวาที่ก้มหน้าขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“ช่างกล้า!”

“แล้วยังมีเจ้าชั้นที่ทั้งสามอีกที่อุทิศตนชงชาแก่นาง ข้าเข้าใจใน
 ความหวังดีของพวกเจ้า ข้าจะประทานรางวัลให้คนละร้อยตำลึงเพื่อ

ตอบแทนที่อยู่เป็นเพื่อนนาง ถูกลงโทษเพราะโดนใส่ร้าย ทั้งยังถูก
กักบริเวณ คงจะเหงามีใช้น้อยเลย...ว่าแต่พวกเจ้าเห็นองค์รัชชเวทย์หมิน
ไปยังตำหนักเย็นบ้างหรือไม่” ฮองเต้ผู้สูงศักดิ์พระพักตร์ขริ่มลงแล้วถาม
ชั้นที่ทั้งสองอย่างต้องการหาความผิด

“เอ่อ...พบพะยะค่ะ ข้าจำปานแดงยังแก้มซ้ายของท่านองค์รัชช
เวทย์หมินได้อย่างแม่นยำ ทั้งท่านยังเตือนสติกระหม่อมทั้งสามให้ทำหน้าที่
ของตนมิให้บกพร่องด้วยพะยะค่ะ” ชั้นที่น้อยกล่าวความจริงออกมา
ทั้งยังปกป้องเวทย์หมินอยู่กลายๆ นั่นถือว่าสุดความสามารถของชั้นที่
ผู้น้อยแล้วเช่นกัน

“พวกเจ้าออกไปได้ ดูเหมือนหลักฐานจะมัดเจ้าไม่หลุดเสียแล้ว
เวทย์หมิน” ฮองเต้ผู้ทรงธรรมทั้งยังเคร่งขริ่มอยู่เป็นนิจเบนสายตามายัง
เขาอย่างคาดคั้น เวทย์หมินถึงกับหาข้อสงสัยกับตนเองว่า สิ่งใดทำให้
พระองค์ทรงชี้เล่นหยอกล้อขึ้นถึงสามส่วน หรือราชกิจของพระองค์
มากเกินไปกันแน่

“กระหม่อมต้องขอทูลว่าปานแดงของกระหม่อมนั้นอยู่แก้ม
ด้านขวาพะยะค่ะ” หลังจากกล่าวความนัยจบสิ้นองค์รัชชประจําพระองค์
จึงทำความเคารพแล้วเดินออกจากตำหนักหยางหยางไปอย่างรวดเร็ว
หากจะมีใครคาดไม่ถึงคงจะเป็นบุรุษสูงศักดิ์ผู้พ่ายให้แก่ปานแดงซีกแก้ม
เดียวกระมัง...

